प्रहसन्ति स्म तां केचिदभ्यसूयन्ति चापरे ।
अकुर्वत दयां केचित्पप्रच्छुश्चापि भारत ॥ ८७ ॥
कासि कस्यासि कल्याणि किं वा मृगयसे वने ।
त्वां दृष्ट्वा व्यथिताः स्मेह कच्चित्त्वमसि मानुषी ॥ ८८ ॥
यक्षी वा राक्षसी वा त्वमुताहो ऽसि सुराङ्गना ।
सर्वथा कुरु नः स्वस्ति रक्ष चास्माननिन्दिते ॥ ८९ ॥
यथायं सर्वथा सार्थः क्षेमी शीघ्रमितो व्रजेत् ।
तथा विधत्स्व कल्याणि यथा श्रेयो हि नो भवेत् ॥ ९० ॥
प्रत्युवाच ततः साध्वी भर्तृव्यसनपीडिता ।
सार्थवाहं च सार्थं च जना ये तत्र केचन ॥ ९१ ॥
मानुषीं मां विजानीत मनुजाधिपतेः सुतां ।
नृपस्नुषां राजभार्यां भर्तृदर्शनलालसां ॥ ९२ ॥
विदर्भराड्मम पिता भर्ता राजा च नैषधः ।
नलो नाम महाभागस्तं मार्गाम्यपराजितं ॥ ९३ ॥
यदि जानीथ नृपतिं क्षिप्रं शंसत मे प्रियं ।
नलं पुरुषशार्दूलममित्रगणसूदनं ॥ ९४ ॥
तामुवाचानवद्याङ्गीं सार्थस्य महतः प्रभुः ।
सार्थवाहः शुचिर्नाम शृणु कल्याणि मद्वचः ॥ ९५ ॥
अहं सार्थस्य नेता वै सार्थवाहः शुचिस्मिते ।
मनुष्यं नलनामानं न पश्यामि यशस्विनि ॥ ९६ ॥
कुञ्जरद्वीपिमहिषशार्दूलर्क्षमृगानपि ।
पश्याम्यस्मिन्वने कृत्स्ने ह्यमनुष्यनिषेविते ॥ ९७ ॥
ऋते त्वां मानुषीं मर्त्यं न पश्यामि महावने ।
तथा नो यक्षराडद्य मणिभद्रः प्रसीदतु ॥ ९८ ॥